

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: *16:57

צאת השבת: 18:04

רבינו חס: 18:40

שבת שלום

וזודי טוב וצבורך!!!

*30 דק' קודם השקיעה

בככות נשים צדיקות

גיליון 47

פרשת משפטים תשפ"א | פרשת שקלים | ר"ח אדר | יש לשמור על קדושת הגיליון!

מרכים בשמחה!

משנכנס אדר

פנינה לנשמה

חז"ל מלמדים "כי אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו", זאת אומרת, שהקב"ה אינו מנסה אותנו בנסיון שלא נוכל לעמוד בו. ה' יתברך מעולם עוד לא שנה את צווייו ופקדותיו "אני ה' לא שניתי", התורה נשארה בדיוק כפי שנתנה לנו במעמד הר סיני, אך נתן רשות לשטן לשלח חציו ביתר שאת וביתר עז.

ותפקידנו כמובא בנביא "חבי כמעט רגע עד יעבר זעם". הנביא קורא לעם ישראל שיתאזרו בסבלנות, עוד מעט קט עד שיעברו זמנים קשים אלו, כי כפי תכיפות ותדירות הנסיונות, חשים אנו כי פעמי המשיח נשמעים, מתקרבים ומתדפקים על דלתותינו. נשארו מתי מעט, הבה ונתחזק שלא נכשל, ודוקא עכשו נחזיק מעמד בכדי שלא נטבע, דקות אחדות לפני שהאניה תגיע לחוף מבטחים. כאדם הנצל מאניה טובעת, ונלחם בעז כנגד הגלים המאימים להטביעו, הוא כבר הגיע למטרים ספורים מהחוף, כשחש כי כחותיו אוזלים, ועומד על סף יאוש, צעקו אליו האנשים ועודדוהו החזק מעמד עוד מעט, ונצלת, נסה עוד קצת ותמצא עגן הצלה. אל תתיאש ברגע האחרון.

וכך צועק הקב"ה לקומץ נשים כשרות בדורנו אנו כבר התגברתן, הגעתן עד הלום, עמדתן בגאון ובגבורה בכל הנסיונות המרים והקשים, עוד מעט החזיקו מעמד, אל תמעדו בדקות האחרונות, הנה משיח עומד אחר כתלנו, מה תנעם חלק הנשים שמישיח יצביע עליהן ויאמר: בזכות נשים צדיקות אלו נגאלתן, מה רב חלקן ומה תנעם גורלן. ולעומת זאת, עד כמה נורא יהיה כמצביע על אותן נשים שלא עמדו בנסיון וכשלו, ו"בזכותם" התארך הגלות המר ותכפו הצרות. מה גדולה תהיה הבושה, הצער והכאב. יעזור הקב"ה שנזכה להיות מהזוכות והמזכות ונזכה במהרה להתגלות כבוד שמים עלינו בעגלא ובזמן קריב. (מראות הצובאות)

התחזקתי ונשאתי...

השתדלות טבעית

אבא שלי, רב חשוב שליט"א מצפת, חלה לפני כעשר שנים בריאותיו. המצב היה קריטי; הוא היה מחובר לחמצן וריאותיו לא תפקדו, והמצב הדרדר עד שכבר לא יכול היה להמשיך כך.

החלטנו, שש בנותיו ואמא שלי, לפעול משהו לרפואתו, ולעשות את ההשתדלות הטבעית שלנו כדי לראות ישועות. החלטנו כולנו יחד להחליף את כיסוי הראש שהיה לנו עד עתה לכיסוי ראש לכתחילה. עד אז חבשנו כולנו כיסוי ראש של פאה וקיבלנו על עצמנו להחליף לכיסוי מבד. אחותי הייתה ממש סמוך לחתונתה, וכבר הלכה למדוד פאה, והיה לה קשה מאוד לוותר עליה מראש, אך הקריבה זאת למען רפואתו השלימה של אבי, ואכן קנתה כיסויי ראש מכובדים מבד.

באותו זמן שהה אבי בחו"ל וריאותיו כבר כמעט שלא החזיקו מעמד. בדיוק כאשר עשינו את השינוי - נמצא התורם להשתלת ריאות. הוא עבר השתלה מוצלחת בס"ד, ובחסד ה' מאז הוא הבריא וחזר לאיתנו עד מאה ועשרים שנה.

ראינו ניסים של ממש ביציאתו ממוות לחיים. אין ספק שזכויותיו של אבי שליט"א עמדו לו וגם זכויות הציבור הזקוק לו. אך אנו, כל בנות המשפחה, חשנו שעשינו את ההשתדלות המתבקשת מאיתנו לרפואתו וראינו את חסדי ה' בגלוי!

גם לך יש סיפור ישועה מהתחזקות בצניעות??

שתפי אותנו בפל': 052-7697432 או במייל: tzniutw@gmail.com

פינת ההלכה

אורך השרוולים

על האשה להקפיד לכסות זרועות ידיה, ומצינו בזה מחלוקת בפוסקים מה נקרא זרוע, ועד איפה צריכה היד להיות מכוסה? האם רק המרפק אסור לו להתגלות, או שכל היד צריכה להיות מכוסה עד כף היד.

הרבה פוסקים סוברים, שהזרוע היא החלק שבין המרפק לכף היד ועד שם צריך להיות מכוסה, וכן מבואר בזוהר הקדוש, וכך נהגו בדורות הקודמים ללכת עם שרוולים ארוכים עד כף היד. וכל המשתדלת בכך תבוא עליה ברכת טוב.

בשם הרבנית קרליץ ע"ה, אימו של החזון איש, נאמר: "אם רוצים לזכות לבנים תלמידיו חכמים, יש להקפיד שהשרוולים יכסו את כל אורך היד, ולא רק עד המרפק".

סיפור לשבת

להתרכז בעיקר, לא בטפל!

שלא אבדוק אותך, ואסנן את כל החול שבמריצה...
עברה שנה. היהודי ממשיך לעבור. השומר ממשיך לסנן. אף פעם אין כלום בתוך החול.
השומר כמעט ויצא מדעתו...

באחת הפעמים הוא פנה ליהודי: "האם תוכל לגלות לי מה הן תכניותיך האמיתיות? אני מבטיח לך בהן צדק שאם תגלה לי – לא אמסור אותך לידי השלטונות, ואף אתן לך לעבור 'חופשי' בלי לבדוק אותך..."

נענה היהודי ואמר לו: "אדוני השומר! כלום סבור אתה שאני מבריא חול? לא ולא! אני מבריא מריצות! את המריצות אני מוכר מחוץ לגבול במחיר מפולפל, ומזה אני מתפרנס..."

מה התברר? השומר התרכז בטפל, בחול, ולא הסתכל על העיקר: על המריצות!

רבתי! בפורים יש הרבה מאוד "חול". הרחוב מלא בדברים טפלים ושטותיים, חלקם אף מסוכנים מאוד או מזיקים לבריאות. לצערנו הרב, יש רבים המתפתים להתמקד בחול הטפל...

זאת במקום להתמקד במריצה: פורים הוא יום המסוגל לריצה כלפי מעלה! בפורים "כל הפושט יד – נותנים לו"! הבה נניח את הטפל ונתפוס את העיקר.

הבה ננצל את היום הנפלא והגדול הזה לבקש מהשי"ת סיעתא דשמיא לעלות מעלה מעלה בתורה וביראת שמים.

נזכור: שערי שמים פתוחים ביום זה!
(דורש טוב- הרב מאיר צמרוט שליט"א)

- "מה יש כאן?"
- "חול"
- "ומה יש מתחת לחול?"
- "הלום?"
- "אין כלום! רק חול!"

העמיד את היהודי בצד. סיננו את החול, והפעם במשך זמן כפול – אין כלום...

"תעבור, על חול לא משלמים".
כעבור כמה ימים הסיפור חוזר על עצמו, וכעבור כמה ימים נוספים הוא שוב חוזר על עצמו. בכל פעם השומר

מצוה את היהודי לסנן את החול, ולא מוצא בתוכו כלום.

פעם אחת, בסיומה של בדיקה, אמר השומר ליהודי: "אני יודע היטב את תכניותיך. אתה מעוניין לנהל נגדי 'מלחמת התשה'... עשר פעמים, עשרים פעמים, אתה לא מבריא כלום, ואתה רוצה שאני אתיאש מלבדוק אותך, ואז תבריא את הסחורה... לא יתכן שכ"כ הרבה פעמים תבזבז את הזמן שלך ותעביר רק חול... ובכך דע לך, לא יעזור לך כלום! גם אם אעמוד כאן מאה שנה – לא תהיה פעם אחת

מספרים על יהודי ברוסיה שרצה קצת להתפרנס. דא עקא, בתוך רוסיה היה קשה מאוד לעשות זאת, והוא החליט "להבריא את הגבול" ולמכור שם את הסחורה.

הבעיה הגדולה היתה עם שומרי הגבול, העומדים על משמרתם, ומי שנתפס כשהוא מנסה להבריא סחורה אל מחוץ לגבולות המדינה, בלי לשלם מיסים, אחת דינו להישלח לסיביר הקפואה, ולעבוד שם בעבודת פרך, עד שנשמתו פורחת ממנו.

האיש לקח מריצה, מילא אותה ערימה גדולה של חול, וצעד לכיוון מעבר הגבול.

"מדוע אתה מבריא סחורה מחוץ לגבול", רעם לעברו השומר. "האם שלמת עליה מיסים כחוק?"

"מאימתי אסור להעביר חול החוצה?" ענה הלה בקור רות.

"מאימתי משלמים מיסים על חול?"
"כלום סבור אתה שאני טיפש שנולד היום". רעם השומר. "תאמר מיד מה אתה מחביא בתוך החול!"

"אדוני השומר! איננו מבריא דבר בתוך החול. יש כאן רק חול, ותו לא".

"ובאמת סבור אתה שאמין לך?" צוח השומר, וציוה על היהודי לעמוד בצד.

השומר הביא מסננת, ובמשך שעה ארוכה פקד על היהודי לסנן את כל החול שבמריצה, אך לא מצא בו דבר. חול, חול, ורק חול...

"אתה יכול לעבור", סינן השומר. "על חול לא משלמים מיסים".

כעבור כמה ימים, הסיפור חוזר על עצמו: היהודי מגיע לשער הגבול עם מריצה מלאה חול.

"ענין נוסף בו נתייחד פורים משאר המועדים הוא במהות המועד והזמן. ידוע שכל המועדים בנויים כדוגמת סולם הבנוי מדרגה אחר מדרגה, עד שמגיעים לפסגה שהיא בעצם התכלית, ואז מתחיל שוב מעגל חדש. ראשון המועדים הוא חג הפסח, פסח ויציא מצרים הוא זמן לידת עם ישראל.

ימי ספירת העומר הם ימים של חינוך עד זמן החיוב במצוות. חג השבועות הוא ה"בר מצוה" של כלל ישראל.

הימים הנראים, ראשי השנה ויום הכיפורים, הם ימי החתונה שבין כלל ישראל ובין הקב"ה. ההתקרבות ע"י התשובה והכניסה אל תוך הסוכה, זו החופה, ושמייני עצרת הוא היחוד.

אחרי הימים הטובים שבתורה, באים ימים של חושך, והיינו "וחושך על פני תהום" זהו יון שהחשיכה עיניהם של ישראל. וכנגדם, יאירו שמונת ימי החנוכה ויחזירו את אור התורה.

התכלית של כל הזמנים, הוא יום הפורים. שהוא המועד התשיעי והאחרון במעגל השנה, שלאחריו יגיע המועד העשירי, הוא זמן ביאת המשיח, שהוא למעלה מכל ההשגות שלנו" ושיחות הרב פינקוס זצ"ל)

קוה אל ה'

"ורפא ירפא"

מהמילים "ורפא ירפא" דורשים חז"ל בגמרא בבא קמא: "מכאן שניתן רשות לרופא לרפאות". למה נתנה רשות לרופא לרפא – אם הקב"ה הכה משהו, איך אתה הולך ומרפא את המכה? ! ע"פ השכל היה אסור לרופא לרפא. הקב"ה מביא על מישהו מחלה – אתה אל תתערב לו בעניינים, אל תלך לרפא את מה שהקב"ה הכה. אבל בפסוק כתוב: "ורפא ירפא", משמע מכאן שיש רשות לרופא לרפא. ה"חפץ חיים" כותב שמוכח מכאן בכירור, שכל ענייני הצער שמזדמנים לאדם, ואפילו אם אחד מחרפו ומגדפו וגורם לו נזק וצער – הכל מן השמים. הקב"ה הכה, לא האדם ההוא הכה. כאשר אדם מזיק לרעהו, הוא רק שליח שנשלח לעשות שליחותו. אולם עם זאת "מגלגלים זכות ע"י זכאי, וחובה ע"י חייב", ואותו אדם גם ישא את עונשו. מסופר על דוקטור אהרון גרדיא זצ"ל שהיה לפניו רופאו האישי של המלך פרידריך הגדול, שליט פרוסיה. הוא חזר בתשובה ונודע כחסיד מובהק של המגיד ממזריטש זצ"ל. פעם נכנסה לביתו נערה מבוהלת. היא קראה בקול נפחד: "אנא, בוא מהר להציל את אבא! חומו מטפס, עיניו מתגלגלות, נראה כאילו עוד מעט יפח את נשמתו!" שמע דוקטור גרדיא, קם ממקומו בעצלתיים, פתח את הארון והחל בוחר לו חליפה מכובדת. אחר שלף כובע נאה, הכריש אותו, והחל לצחצח נעליו. "מהר, מהר", נסתה הנערה לשדל, אך כאשר ראתה את הרופא פותח את מגירת העניבות ומדד אותן אחת לאחת, פכרה ידיה ביאוש וקראה בפרץ של דמעות: "ריבונו של עולם! אם הרופא אינו מבין שצריך למהר לבוא, הושיעה אתה לבדך!" או-אז הסב דוקטור גרדיא את פניו ואמר לנערה: "לכי לביתך. כבר הוטב לאביך, ב"ה". הנערה מיהרה הביתה וראתה כי גל החום חלף, ואביה הולך ומתאושש במיטתו. כעבור ימים ספורים החלים האב ממחלתו כליל. לימים נשאל הרופא הצדיק מדוע השתהה לבוא באותו בוקר, וענה: "מדברי הבת הבנתי כי לפי דרך הטבע לא אוכל להועיל. ידעתי שהיחיד שיכול להושיעם הוא הבורא – רופא כל בשר. לפיכך התעכבתי בכוונה תחילה, כדי לגרום לנערה לזעוק לה' ממעקי ליבה, ולזכות לישועה ניסית"..." (אריה שאג/חספר)

נצור לשונך

מופך מדוע היכתה את בני?!?

ככה זה נראה - מעשה שהיה עם זוג שהיה להם בן יחיד ואהבו אותו מאד מאד. יום אחד ישבו ההורים במרפסת והשקיפו על בנם המשחק בחצר. לפתע ראו אדם גדול ממדים נותן לבנם מכות על גבו. ההורים המבוהלים החלו לצעוק על האיש: "כיצד אתה מעז להכות ילד קטן!" והאיש המשיך להכות את בנם. מיד האב ירד בזעם ובלי שאלות החל מכה את אותו האיש.

האם אתה מסוגלת לדון מקרה כזה לכף זכות?

סוף הסיפור - לאחר שסיים להכותו אמר לו האיש: "מדוע אינך שואל מה הסיבה שהכיתי את בנך?" והחל מספר לו: "בנך הקטן נחנק בזמן שאכל לחם. ראיתי זאת, נגשתי אליו ודפקתי על גבו על מנת להוציא את הלחם שנתקע לו בגרון. האם בגלל זה צריך אתה להכות אותי!" הבין אביו של הילד שנכונים היו מעשי האיש, מיד הצטער, בקש סליחה שלף את ארנקו ופיצה אותו כספית והודה לאיש שהציל את בנו.

הלכה לדון לכף אדם בינוני

הרואה או שומע גנותו של חבריו במצוות בין אדם לחבירו או בין אדם למקום, וחבירו הוא בינוני אשר נזהר מן החטא ולפעמים נכשל בו, אם המעשה נראה לו שקול - שניתן לפרש המעשה לזכות או לחובה באותה מידה, צריך לדון את חבריו לכף זכות, ואם המעשה נראה לו נוטה יותר לכף חובה - נכון מאוד שיהיה אצלו הדבר כספק ולא יכריעוהו לחובתו של חבריו.

שביבי אור

מפתח השמחה

ראש הישיבה, רבי דוד פוברסקי זצ"ל, היה אומר, כי השמחה לה התכוננו חז"ל באמרם: "משנכנס אדר מרבנים בשמחה", היא – "ולישרי לב שמחה" (תהלים צז, יא). ליישר את הלב, את המידות. אדם שהוא עקום, שאין מדותיו מתוקנות, אינו יכול לשמוח.

אומר התנא באבות (ד, כא): "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם". יכול להיות לאדם הכל, ועם זאת אין לו כלום. הרי כך אמר המן (אסתר ה, יג): "וכל זה איננו שוה לי". מה היה חסר לו? הוא היה ברומו של עולם, יש לו מכל טוב שבעולם, ורק יהודי אחד לא כורע ולא משתחוה, וכבר אין לו כלום.

חז"ל אומרים, כי כאשר נבוכדנצר מלך, לא היתה בת שחוק בעולם. והרי נבוכדנצר היה מלך גדול, שכולם יראו מלפניו. היה לו כל הטוב שבעולם, אבל לדברי חז"ל, הוא היה נמוך ביותר, והתבייש בכך, לכן לא שמח בכל מה שהיה לו. ודבר פלא הוא, הרי הוא משל על עולם ומלואו, כולם רעדו מפניו, ועם זאת מכיון שהיה נמוך ביותר, הוא לא נהנה מכל מה שהיה לו. הקנאה, התאוה והכבוד מוציאים את האדם מהעולם, ואין הוא יכול לשמוח בעולם הזה. העקמומיות שבאותן מידות רעות, אינה מאפשרת לאדם להנות. רק 'לישרי לב שמחה', אדם ישר העוקר מתוכו את מדותיו הרעות, יכול להגיע לכלל שמחה אמיתית. (דורש טוב)

חכמת נשים

הרבנית ר. צביון מספרת על אמה הרבנית בת שבע אסתר קניבסקי ע"ה

"אין מוכרים טבעת מהחתן!" נזעק הצורך, אך האשה גוללה בפניו את סיפור חייה והוסיפה כי עליה למכור את הטבעת למען תורתו של בעלה. לשמע הדברים זלגו עיניו של הצורך דמעות. הוא ביקש ממנה כי תרחיק לנסוע לאחיו, המתמחה ביהלומים, והוא יעריך את שווייה המדויק של הטבעת.

בהגיעה אל המקום נדהם האיש: "אינני מתעסק ביהלומים, ואין לי כל קשר אליהם, אולם", הוסיף ואמר כשהבחין בפניה המתכרכמות, "התרגשתי מאוד ממסירות נפשכם לתורה, ובהיותי איש עסקים עשיר, אני מבטיח כי אתמוך בכם בכל צורכיכם, למען יוכל בעלך לשקוד על התורה!"

אגב, מעשה היה באכרך שלמד עם אבא בחברותא במשך תקופה. יום אחד נעדר ולא בא. למחרת הצטדק כי אחד מילדיו חלה, והוא נאלץ להישאר עימו בבית משום שאשתו בעבודה. חיך אבא ואמר: "הלוא אשתך עובדת כדי שתוכל ללמוד, והנה, אתה אינך לומד כדי שאשתך תוכל לעבוד..."

(בית אמי)

נשים רבות היו באות לאמא ושואלות אותה כיצד תוכלנה לזכות במה שזכתה, והיא היתה משיבה להן: "עליכן להסיר מהבעל כל עול ולהביע הערכה רבה לו ולתורתו".

פעם חפצה אמא להמחיש לכלה אחת עד היכן צריכה להגיע המסירות שלה ללימודו של בעלה, ולחזק בה את הידיעה כי הקב"ה מסייע ועוזר בהשגחה פרטית מיוחדת לכל אשה החפצה בכך באמת, ועל כן פתחה וספרה לה:

משפחה ברוכת ילדים הידרדרה למצב כלכלי קשה מאוד. כשהגיעו לפת לחם, פנתה האשה לבעלה וביקשה ממנו כי יאות לקבל על עצמו משרה תורנית כלשהי. הבעל סירב. הוא הזכיר לה כי קודם שבאו בברית האירוסין החליטו כי שום דבר שבעולם לא ימנע ממנו להמשיך בלימודו – לא קשיי גידול הילדים ולא קשיי פרנסה. גם היא הבטיחה אז כי תעשה כל מאמץ כדי לאפשר לו ללמוד כל חייו מבלי לשאת משרה תורנית.

האשה הבינה כי הצדק עם בעלה, אולם תרה אחר פתרון כלשהו למצבם הכלכלי החמור. לפתע צדו עיניה את טבעת היהלום שקיבלה מבעלה לרגל נישואיהם. באין מוצא אחר נטלה את הטבעת ומיהרה אל הצורך.

<p>לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל רחל בת תמו ז"ל ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל מזל בת סוליקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת ר' חיים חטאתו בן ביה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת ר' יוסף ז"ל בן ורדה תחי' דינה ז"ל בת ורדה תחי' ת.נ.צ.ב.ה</p>
---	--	---	---